

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 587

משכיל לדוד

פרשת חיי שרה

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

שבועה שמהוקת את האמונה

וישר ומעלות רבות יש בו, באשר הוא נקרא זקן ביתו מלשון זקן ויושב בישיבה, שעל ידי עמלה של תורה הוא הזקין, ומהאמץ והיגיעה בתורה הלבינו שערותיו, שהתאמץ לדלות ולהשקות מתורת רבו לאחרים.

אכן, אדם זה ששפל בעיניו וגדל והזקין מעמל התורה, הוא הראוי שיסמכו עליו שיבצע משימה חשובה זו לחפש אשה עבור יצחק אבינו ע"ה, מאחר והוא המושל ביצרו בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, ואין חשש שיתפתה ליצרו להתרשל ולמעול חלילה בתפקידו.

אולם בכל זאת השביע אברהם את אליעזר, אבל לא משום שחשד בנאמנותו, שהרי לא היתה לו סיבה לכך, אלא שזוהי דרכם של צדיקים להשבע על כל דבר טוב כדי שיעשוהו כדבעי בשלימות, ויתגברו על יצרם המפריע להם בעבודתם.

כאשר נתבונן היטב בכל זה, נוכל ללמוד מוסר השכל עצום מפרשה זו. שהרי אליעזר עבד אברהם שהיה לדעת חז"ל (בר"ר ס' ז') כנען בן חם שנתקלל על ידי נח להיות ארור ועבד עבדים, ונשתנה צבע עורו והשחיר, בכל זאת כאשר דבק באברהם ע"ה ולמד הימנו תורה ועמל בה, והזקין בישיבה מעמל התורה, יצא מכלל ארור ונכנס לכלל ברוך, וזכה למשול ביצרו בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, וראה ניסים ואף עשה מופתים, וזיו איקונן שלו היה דומה לשל אברהם.

קל וחומר בן בנו של קל וחומר, אנחנו בני ישראל, בני אברהם יצחק ויעקב ע"ה, עם מבורך ונבחר, עם סגולה, שביכולתנו להגיע למדרגות אלו ואף ליותר מזה, אם נשב ונעמול בתורה ונזקין וילבינו שערותינו מעמלה ומהיגיעה בה, ועתידה כל שערה ושערה שתלבין מהיגיעה והעמל בתורה להעיד לפני בורא עולם על עמלנו ויגיעתנו בתורה.

נזדמן פעם לפני אדם מבוגר וזקן שעיניו נפוחות, צבע עור פניו הבריק וכל גופו היה שזוף מן השמש, ופניו היו מלאות קמטים. לשאלתי הסביר לי האיש שכל זה תוצאה של שנים רבות של ישיבה תחת השמש על מנת להשתזף, ומריבוי השמש פניו השחירו ונתקמטו. ואף גבות עיניו נפוחות מהעדר שינה בלילות למטרות בילויים ושאר הבלי עולם הזה.

בשומעי זאת נתמלא כל גופי בפחד וחרדה, וחשבתי לעצמי: מה יענה אותו זקן לעתיד לבוא כשישאלוהו על כך, וכי יעיז לענות ולהשיב כפי שהשיב לי. אולם מאידך גיסא חשבתי: אשרי האדם שעיניו נפוחות בגלל שמדיר שינה מעיניו על מנת לעסוק בתורה בלילות, ופניו משחירים ומקומטים מעמל התורה, ושערתיו לבנים מהיגיעה בה.

אשריו ואשרי חלקו של אדם כזה, ועל אדם כזה אפשר לומר שהוא אכן עבד ה', זקן ביתו שהזקין מעמלה של תורה, המושל בכל אשר לו, מושל ביצרו בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו.

אליעזר עבד אברהם, היה גם תלמיד חכם גדול, שהיה דולה ומשקה מתורת רבו לאחרים. כמו כן התלבש אליעזר בעונה יתירה, שהיה עניו ושפל רוח ונכנע לרבו אברהם גם כשהיה במרחקים ניכרים ממנו. ואכן זכה וראה ניסים גדולים ונפלאות, כמו במלחמה עם המלכים, שנלחמו הוא ואברהם אבינו לבדם ונצחום, ואף גם ידע אליעזר את השם המפורש כדי לחולל מופתים, כפי שאמרו חז"ל (ילקו"ש ח"י שרה ק"ט) שבשעה שלבן רץ לקראת אליעזר, הכיר בו אליעזר שריצתו לרעה, מיד הזכיר אליעזר את השם, ופרחו באויר הוא וגמליו, ולא יכל לבן לפגוע בהם לרעה. אז הכיר לבן באליעזר שהוא צדיק. ועוד רבות הפליגו חז"ל בדרשותיהם על אליעזר עבד אברהם.

משום כן, כאשר הגיע זמנו של יצחק להנשא, הרי שהשליח המתאים ביותר לשליחות זו למלאה בנאמנות, להביא ליצחק אשה כפי רצונו של אברהם, היה אליעזר. ואולם, כאשר שטח אברהם בפניו את בקשתו, בקשו שישבע לו שלא ימעל בשליחותו.

ולכאורה זה פלא, שהרי ממה נפשך שבועה זו מיותרת. שכן, אם אברהם מאמינו שימלא את שליחותו בנאמנות, וסומך על יושרו וצדקותו, למה צריך להשביעו. ואם אינו מאמינו וחושד בנאמנותו, מאחר ובכל זאת אליעזר הוא עבד כנעני, ונקרא ארור, היאך אם כן בשבועה הוא כן מאמינו, לאחר שהטיל ספק בנאמנותו. ובפרט שאליעזר נוגע בדבר, שכן אמרו חז"ל בת היתה לו לאליעזר והיה מחזור למצוא עילה להשיאה ליצחק. ואם כן, מדוע בכלל אברהם שלחו לשליחות זו.

אשר על כן, חייבים אנו לומר שאליעזר עבד אברהם נאמן וישר היה לאברהם אבינו ע"ה, ואברהם גם הוא ידע כל מעלותיו שמנינו לעיל, וסמך על יושרו וצדקותו, ולא העלה צל של חשד שאליעזר ימעול בשליחותו.

ברם, אברהם אבינו עמד בפני ענין חשוב להביא אשה ליצחק. כמו שהתורה כותבת (בראשית כ"ד א') ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל, וכתב רש"י: בכל עולה בגימטריא בן, ומאחר והיה לו בן היה צריך להשיאו אשה.

אם כן, על מי יכל אברהם להטיל משימה חשובה זו, אם לא על אליעזר, ללכת לארצו ומולדתו ולקחת משם אשה ליצחק, מאחר ונבנת כנען רעות בעיניו, ואף נבנת ענר אשכול וממרא ונבנת לוט וישמעאל אינם מתאימות רק בדיעבד.

לכן, התורה עצמה מקדימה ומעידה על יושרו וצדקותו של אליעזר, שהוא המתאים ביותר לשליחות חשובה זו, להביא ליצחק אשה צדיקה וכשרה. זהו שאומרת התורה ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו וגו', כלומר, אליעזר הוא המתאים לדבר, שכן הוא נאמן

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת חיי שרה כ"ב חשוון תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
16:03	16:18	16:21	מוצאי שבת
17:16	17:18	17:19	רבינו תם
17:55	17:53	17:50	

הילולא דצדיקיא

כב - רבי יששכר דוב רוקח, האדמו"ר מבעלזא	מח"ס ליקוטי בתר ליקוטי
כז - רבי שלום לופס, רבה של עכו	כז - רבי שאול חבה, מחכמי ירושלים
כד - רבי גדליה משה מזוועיל	כח - רבי אור שרגא
כד - רבי אברהם אולאי	כח - רבי צבי מקראקא
כה - רבי דוד כהן למג'רבי,	

סלח לי שלומיאל שכמותך

**"והיה הנערה אשר
אמר אליה הטי נא
כדך ואשתה ואמרה
שתה וגם גמליך אשקה.
אתה הכחת לעבדך ליצחק".**

(בראשית כד. יד)

המבחן הגדול של אליעזר היה ללא ספק, במידת החסד שאותה נערה תדע לגמול עם הזולת, רחשי הכבוד שתרחש לו, על אף שאינה מכירה אותו ואינה חייבת לו ולא כלום.

הזהירות בכבוד הזולת, עומדת בראש מעייני מסכת דרך ארץ.

כך דרשו חז"ל במשנת אבות: "היה כבוד חברך חביב עליך כשלך".

עד היכן מגיעה הזהירות בכבוד הזולת - נוכל ללמוד מתוך המעשה הבא שסיפר המגיד הירושלמי הגה"צ רבי שלום שבדרון זצ"ל. המעשה אירע עם רבי דוד בכר, אחד מגדולי תורקיה בדורו. בכדי לקבל מושג מה אודות תוקף גדולתו, די אם נתבונן באיזו הפלגה היה כותב אליו ועליו בעל ה'נודע ביהודה', שכידוע היה תקיף מאד בתשובותיו ולא חת מפני כל, כאשר רק שנים יצאו אצלו מכלל זה:

האחד: חתנו, רבי יוסף הצדיק, שעליו הוא כותב שכל רז לא אניס ליה ושעיניו הן כאפיקי מים על כל הש"ס; והשני, שעליו כתב בהפלגה עוד יותר גדולה, הוא רבי דוד בכר, כאשר ניתן לחוש בעליל בעת קריאת תשובתו של ה'נודע ביהודה' שהופנתה אליו, כיצד הוא ממש רועד בידי וברגליו. "שיני דא לדא נקשן", הוא כותב, ועוד כהנה וכהנה.

ובכן, הסיפור שלפנינו, אירע ביום נישואי אחד מילדיו של רבי דוד. החתונה התקיימה בעיר רחוקה ממקום מגוריו, מספר שעות לפני החופה יצא הצדיק לדרכו בעגלה רתומה לסוסים, כמנהג אותם הימים, אולם הדרך התארכה משום מה.

רבי דוד הסתכל בשעונו, ומשהבחין כי המרחק ניכר ושעת החופה מתקרבת, הצטער בלבו על כי האורחים כבר מחכים ונגרמת להם טירחה מיותרת. לפיכך, האיץ בבעל העגלה וביקש לזרז את הנסיעה, אלא שאף שבעל העגלה מצדו הצליף בסוסים ככל יכלתו, לא הועיל הדבר מאומה. הנסיעה הוסיפה להתנהל בעצלתיים.

זמן מה חלף לו, וסבלנותו של רבי דוד פקעה במקצת. ברגע של חולשת הדעת, הוא פלט לעבר העגלון את המשפט הבא: "שלומיאל שכמותך! כלום אינך יכול לזרז קצת את הסוסים?"... העגלון אכן הגביר את הצלפותיו בסוסים, ולאחר

זמן מה הגיעו סוף סוף הוא ואורחו הגדול אל מקום החתונה. רבי דוד מיהר לרדת מהעגלה, שילם לעגלון את שכר טירחתו, נכנס אל אורחיו, והחופה החלה.

אלא שמיד לאחר שהסתיימה החופה, החל רבי דוד מברר בדאגה: "היכן העגלון? היכן העגלון?" השאלה, תמוהה היתה, אבל רבי דוד סירב לנדב אפילו מיילה אחת של הסבר. כאשר התברר לו שהעגלון כבר עזב את המקום ויצא לדרכו, ציוה מיד להכין לו עגלה אחרת, עלה עליה וביקש מבעל העגלה השני לדלוק אחרי העגלון הראשון.

שעות ספורות התנהל המסע, אשר בסופו של דבר הוכתר בהצלחה. העגלון אשר הסייע את רבי דוד מעירו אל שמחת החתונה, אותר. כעת, התברר מדוע נחוץ היה לצדיק לאלתר את בעל העגלה בדחיפות. שכן מיד בראותו את הגלון, ירד הוא מהעגלה, נעמד בפני העגלון, ובהכנת ראש וכפיפות קומה קרא לעברו:

"אנא, יהודי יקר, מחל לי על שהעלבתניך כאשר קראתיך 'שלומיאל'!..."

למרבה ההפתעה, בעל-העגלה לא מיהר לסלות. הוא התעקש והשיב לרבי דוד: "יפה שהינך מבקש עתה את מחילתי, אולם אני - אינני מוחל לך!"

נתעצב רבי דוד ותמה: "מדוע לא תמחל? הלא מתחרט אני על שאמרתי מה שאמרתי, והלא אתה עצמך ראית כי מה מיהרתי וכה רציני להגיע לחתונה בלא איחור!" - הצטדק הצדיק, אבל העגלון בשלו: "אינני מוחל!" - הוא הבהיר.

העגלון מתעקש, אולם רבי דוד אינו מוותר. בנימה מפייסת הוא שב ופונה אל העגלון בהצעה: "אני מוכן לפצות אותך בממון, ובלבד שתמחל לי!" - הוא אומר, אבל העגלון אינו מתרצה.

משהמשיך הלה בסירובו, אמר לו רבי דוד: "ובכן, אמור לי אתה. מה אתה בכל זאת רוצה? במה תיאות להתפייס ולמחול לי?" והעגלון השיב בלי להתבלבל: "אתרצה ואתפייס לך, אם תתן לי מחצית מהעולם-הבא שלך!" לא פחות ולא יותר...

אנו עומדים נדהמים לנוכח חוצפתו של בעל העגלה, אולם רבי דוד לא היסס אפילו לרגע: "לו יהי כן!" השיב. "מחצית מהעולם-הבא שלי נתון לך. ועתה הואל נא למחול לי!" והעגלון, סוף סוף התרצה ומחל לו מחילה גמורה...

ואנו על פי דרכנו למדנו, עד היכן מגיעה חובת הזהירות בכבודו של הזולת, ועד כמה חמורה היא פגיעה שכזו, אשר כדאי היה לוותר על חצי מהעולם הבא של צדיק נשגב כמו רבי דוד, בכדי לזכות למחילתו של העגלון אשר כבודו נפגע! חכמים, זהירו בדבריכם.

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

יטה את השיחה

ההתחיל לדבר עם ראובן אודות שמעון, כי לא ידע שהוא שונאו, ובתוך כך מבחין שיש לו שנאה עליו, אם אין לו עצה איך להשטמ מאתו לגמרי, לכל הפחות יטה השיחה לענין אחר.

וכן אם ארע שהתחיל לדבר, ומרגיש בעצמו שאם יסיים דיבורו ילכד בעון לשון הרע או שאר דיבור אסור, יאזור בנפשו לילחם עם יצרו להפסיק באמצע,

וישיא את הדברים לענין אחר.

כשם שאם היו מודיעים לו באמצע אכילתו שאוכל דבר אסור, בודאי היה מפסיק מיד וגם היה פולט מה שבתוך פיו. ואפילו יתבייש לפעמים על ידי זה, הלא אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "מוטב שיקרא אדם שוטה כל ימיו, ואל יהי רשע שעה אחת לפני המקום". (שער התבונה)

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

שונא מתנות יחיה

זאת משום כבודו של אברהם אבינו, כי היה צריך לו. רואים אנו מכאן עד כמה גדול הכבוד. עפרון הסכים לתת לאברהם את חלקת השדה בחינם אין כסף, שכן הכבוד שהוא נתמנה לנשיא על בני חת היה חשוב לו פי כמה. אבל אברהם מצידו, לא רצה לקבל את השדה בחינם, שכן אמר שלמה המלך (משלי ט"ו כ"ז) "ושונא מתנות יחיה". כלומר; באותו זמן הארץ היתה בידי הכנענים, ולא רצה לקבל מהם את מערת המכפלה בחינם.

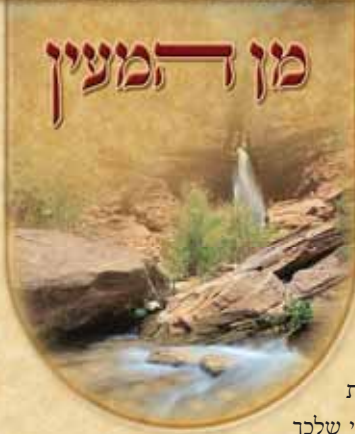
הרי שמכאן רואים אנו את צדקתו הגדולה של אברהם אבינו. הן הקב"ה הבטיח לו לתת לו את כל הארץ הזאת, ואם כן, הרי שגם מערת המכפלה תהיה שלו, ומדוע זה לא יסכים לקבל אותה? אלא, כיון שהארץ היתה אז בידי הכנענים, המשיך אברהם לשמור על דברי ה' אשר אסר לקבל מתנות, לכן לא רצה לקבל את המערה בחינם, והסכים לשלם עליה טבין ותקילין.

לאחר פטירת שרה אמנו, רצה אברהם אבינו לקבור אותה במערת המכפלה. או אז אמרו לו בני חת (בראשית כ"ג ו') "נשיא א-להים אתה בתוכנו, במבחר קברינו קבור את

מתך". כלומר, הם הסכימו לתת לו חלקת קבר בחינם. אבל אברהם לא רצה לקבל בחינם, אלא אמר להם (שם, ח, ט) "פגעו לי בעפרון בן צוחר, ויתן לי את מערת המכפלה וגו' בכסף מלא יתננה לי".

גם עפרון הסכים בתחילה לתת לאברהם את חלקת הקבר בחינם, באומרו; "השדה נתתי לך" וגו'. ועל אותו יום אמרו חז"ל (מדרש חסירות ויתירות חיי שרה, כ"ג י') כי באותו יום נתמנה עפרון לנשיא על בני חת,

מן הימין

למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת" וכוונתו של רבן יוחנן היתה כידוע על לימוד תורה כפי שהוא זכה לכך. ואף על פי כן "אל תחזיק טובה לעצמך". וכל כך מפני שאם אכן יש לו כוח ללמוד

תורה ולעבוד את השי"ת

בדרגות נעלות וגבוהות - הרי שלכך

הוא נוצר. ומדוע אפוא הוא יחזיק טובה לעצמו על כך?

וזהו הטעם שהסתירה התורה את ענין לימוד התורה הרצוף במשך י"ד שנה. ללמדנו ש"אם למדת תורה הרבה - אל תחזיק טובה לעצמך".

חיים בפרשה

ממשנתו של רבינו חיים בן עטר זיע"א בעל אור החיים הקדוש

"ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב" (כד. יט)

יתבאר על דרך אומרים ז"ל (ברכות מ.) בפסוק "ונתתי עשב בשדך לבהמתך" וגו' (דברים יא טו), שצריך אדם להקדים לתת מזון לבהמתו ואח"כ לעצמו.

ויש לך לדעת כי דוקא באין כאן סכנה או צער, אבל בסכנה או בשיש צער, קודם יש לחוש לצערך ואח"כ בהמתו.

ולזה כששאל האיש 'הגמליני נא מעט', הרגישה הצדקת כי צמא למים הוא ומצטער היה, לזה אמרה לו 'שתה', וכשנתנה לו שיעור ששיערה כי ודאי אין כאן חשש לצער הצמא "ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך אשאב" כי בגדר זה שאינך מצטער אותם צריך להקדים, והוא שסמך הכתוב לומר 'ותכל להשקותו ותאמר גם לגמליך' וגו' ואומרו 'עד אם כלו', פירוש לא אשרע להם כפי האומדנא, אלא אשרע ולא אשא ידי עד שאראה שמים לפניהם ואינם שותים, וזה לך האות כי כלו לשתות. (שמות כ:)

"ארבע מאות שקל כסף עבר לסוחר". (כג. טז)

בספר "חומות אנך", כותב רבינו החיד"א, דאפשר לרמוז, דקודם אותיות "סחר" הם אותיות "נוק". ו"עובר" - לשון קודם כמו "עובר לעשייתו". וכן לעפרון שהיה רע עין היה לו נזק וכדרשת חז"ל "ולא ידע כי חסר יבואנו" (משלי כח. כב). האותיות "סחר" נעשה "חסר".

וזו תוכחת מוסר לכל סוחר שישים נגד עיניו. כי לפני 'סחר' 'נוק' ואותיות 'חסר'. דיש כמה לאוין 'לא תגנבו' 'לא תעשוק' 'לא תגזול' 'לא תשקרו'. ואם יזהר בכל אז יהיה סוחר טוב, ומבקש רצון מה', ואם יעבור, נזק לפניו גם חסר. ועוד יש לרמוז משחז"ל (כתובות סו:): מלח ממונ חסר. וזה רמז, אם חסר לצדקה, יהיה סוחר ויצליח.

"ותמהר ותער כדה אל השוקת ותרץ עוד אל הבאר" (כד. כ)

כתב השל"ה הקדוש:

ראה והתבונן בחכמת המוסר שהיה ברבקה לנהוג כבוד הבריות, כי מתחלה שתה אליעזר ונשארו מים בכדה, ולא ידעה רבקה מה לעשות; אם תתן אלו המים הנותרים לגמלים, יהיה נראה כאילו היא מושה הבהמה לאדם להשקותם מכלי אחד! ואם תשפוך המים הנותרים לחוץ, הוא ג"כ העדר כבוד להיות מים הנותרים משתיתו נידונין כשופכין.

ונתחכמה ותרץ להשקות, ומכח הריצה הגדולה עשתה כאילו נפל הכד מאליו מידיה ונשפך, והיתה כמלאה בו מים, ובזה נשאר אליעזר בכבודו.

"ואלה שני חיי ישמעאל". (כה. יז)

ממנין שנותיו של חיי ישמעאל, דרשו בגמרא [מסכת מגילה דף יז.] ולמדו ששימש יעקב בבית עבר ארבע עשרה שנה ולמד שם תורה. ובאמת שיש לתמוה מדוע ענין זה של לימוד התורה של יעקב במשך ארבע עשרה שנה בבית מדרשו של עבר, אינו נזכר במפורש בתורה, אלא רק בדרך רמז שנלמד מפירוש מנין חיי שנותיו של ישמעאל?

מכאן דורש היה הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, יסוד גדול ונפלא בעבודת ה': האדם שעוסק בעבודת ה', אף שתהיה בדרגה הגבוהה ביותר, הרי שאין לו להחזיק טובה לעצמו על מעשיו והנהגותיו. כפי שאמר רבן יוחנן בן זכאי "אם

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

רבי שלום אהרן לופס זצ"ל

הגאון הצדיק רבי שלום לופס זצ"ל, רבה של העיר עכו, התפרסם במיוחד בזכות גדלותו בתורה שהיתה משולבת בזיכוי הרבים ובפזונו לצדקת עניי ישראל ליתומים ואלמנות.

כאברך צעיר היה מחשובי העסקנים בירושלים, כשכל כולו היה אש שלהבת קודש, אהבת ישראל ואהבת התורה בערה בו. יחד עם ידידו הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל הקים לפני כשישים שנה את "אגודת מקבציאל", שבראשה עמד הראשון לציון רבי יעקב מאיר זצ"ל, ועשו רבות להפצת תורה, להשיב רבים מעוון ולהקמת רשת חינוך תורני.

הימים ימי פרוץ העלייה הגדולה מארצות המזרח והמערב, בטרם קום המדינה ולאחריה, והמצב הירוד של הדור דחף אותו להגביר פעילות, ואכן באותם ימים הוא נקרא לבית הגאון מבריסק זצ"ל שציוה עליו לכתת את רגליו למעברות העולים ולהשפיע על אחינו בני ישראל במתק שפתיו, שידבקו במסורת אבותם ולא ינטשו את תורת ישראל.

לאחר קום המדינה וביסוס הרבנות הראשית לארץ ישראל, פנה אליו הראשון לציון דאז הגרב"צ עוזיאל זצ"ל ובקש ממנו שיואיל לכהן ברבנות בעיר הצפונית עכו. מורו ורבו הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל הסכים לכך, ואף ברכו ברכת הדרך כשהוא מפטיר לומר "עכו" - ראשי תיבות "עמוד כגבר והתגבר". ואכן ראשי תיבות אלה היו נר לרגליו, משום שמשך קרוב ליוכל השנים שבהם הוא כהן ברבנות בעכו, עמד כגבר והתגבר על כל הקשיים שלוו את עבודתו בקודש.

עכו של אותם הימים היתה עיר שקלטה עליה בסמוך לעיר הערבית, במסירות נפש ממש, עבר מבית לבית ודאג לחינוך ילדי ישראל. באותם זמנים הקים רבי שלום זצ"ל בתי ספר של "החינוך העצמאי" על טהרת הקודש לבנים ולבנות, מלחמתו על כל ילד מילדי ישראל עלתה לו ברדיפות ע"י המפלגה הדתית השלטת, אבל עמד כגבר והתגבר וזכה שמעכו יצאו אלפי תלמידים שהקימו

בתים לתפארת, למרות דרישותיו הרבות ואופיו שלא נשא פנים לאיש. דברים שיצאו מן הלב חדרו בלבבות בני הסביבה ורבים השיב מעוון. במשך כל עשרות שנותיו בעכו, כולו היה קודש לתורה עבודה ולגמילות חסדים, לימוד התורה שלו היה במושגי הדור הקודם, במשך רוב שעות היום היה בבית הכנסת, כשהוא עטור תפילין, ועוסק בהתמדה בתורה, לא שח ולא דבר דברים בטלים, משום שכל שעותיו היו קודש.

כדרכו בתורה כך דרכו בעבודה, התמיד בעבודת בוראו, ותפילתו היתה זכה וברה, משחר נעוריו הקפיד על קימת חצות, והמשיך בלימוד עד לתפילת שחרית, זכה וזיכה את הרבים כשעורר את הדור כולו לחיזוק בתפילת הותיקין.

רבי שלום לופס זצ"ל, עבר מעיר לעיר הוכיח ופעל להקמת מנינים לתפילת שחרית עם הנץ החמה, ובס"ד זכה שעשרות מנינים בערי ישראל מתפללים ותיקין בהשפעתו.

לפני מספר שנים הגיע רבי שלום לופס זצ"ל לביקור אצל קרובי משפחתו בשכונת בית וגן בירושלים. כדרכו הוא מקבל את השבת מבעוד מועד ומקדים לבית הכנסת. בבית הכנסת פגש את המשמש בקודש, ושאל אותו על זמן התפילה בשחרית, כשנענה שהתפילה בשעה מאוחרת ואין מנין בהשכמה, ביקש מהשמש ואמר: "רגיל אני להשכים קום ללמוד לפנות בוקר, אנא עשה עמי חסד של הכנסת אורחים וסדר לי תאורה בהשכמה".

השמש נענה לבקשתו וכוון את השעון שידלק מבעוד יום. והנה בתפילת ליל שבת נתבקש רבי שלום זצ"ל לשאת דברים, לפי שהכל הכירוהו כדרשן ומגיד מישרים בפיו המפיק מרגליות משובבות נפש. מפרשת השבוע עבר לדבר על ערך תפילת הותיקין, כשבסוף הדרשה הכריז שכבר מחר בבוקר תתיקין כאן תפילה בותיקין...

הדברים שיצאו מן הלב נכנסו ללב הקהל שהשכים קום בהשכמת הבוקר, והיה מנין גדול. לאחר שחרית מסר שיעור והביא מקורות להלכה לענין גודל מעלת התפילה בנץ החמה, עד שהבטיחו לו להמשיך במנין. ואכן מאז מתפללים במקום תמידים כסדרן כותיקין.

כך היה בבית וגן ובעוד שכונות בירושלים, כך הנהיג בחיפה בחצור, בטבריה, בקרית שמואל ובשאר מקומות. כל ביקור של רבי שלום זצ"ל בשבת, השאיר אפוא אחריו מנין ותיקין עד היום הזה.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הכרה. בני המשפחה עשו כל שביכולתם כדי להחיש את רפואת הבת, אך כל ההשתדלויות לא הועילו.

כשנודעו בני המשפחה יחדיו כדי לטקס עצה, הועלה הרעיון שכל בני המשפחה יעלו להשתטח על קברו של רבי חיים זיע"א, ולהעתיר שם בתפילות ותחנונים שיזכות הצדיק תעמוד לרפואת הבת. הישועה, כך סיפרו בני המשפחה, לא איחרה לבוא: כבר באותו יום שנערכו התפילות ליד ציונו של הצדיק, נרפאה הבת כליל.

אביו של ר' פנחס אביטן סיפר לו: "רבי חיים פינטו אמר לי קודם פטירתו; אני אשמור על העיר הזאת ואפרוש כפי עליה, ואשמור עליה בבגדים שלי. כמו שהבגדים מכסים את גוף האדם, כך אני בבגדי אשמור על העיר הזאת".

ואכן, משפחת אביטן ראתה זאת בעליל, כיצד רבי חיים זיע"א שומר עליהם מלמעלה גם לאחר פטירתו:

בת אחיו של ר' פנחס חלתה במחלה קשה, וימים רבים היא שכבה ללא